

15 juli 1943.

BUDSTIKKEN.

Nye offensiver i Stillehavet?

På britisk hold har man i det siste halve året gjentatte ganger streket under at i de alliertes planer kommer slaget mot Hitler i første rekke, og først i neste omgang det avgjørende slaget mot Japan. Denne formuleringen har møtt sterk motstand på isolasjonistisk hold i Amerika, og også fra Australia er det kommet inntrykende advarsler mot å la krigen mot Japan dø bort. Eiendommelig er den meningsforskjell som er oppstått mellom de alliertes militærledelse i de australske farvann og Amerikas høyeste krigsledelse, bl.a. nettopp det noe isolasjonistisk betonte marindepartementet.

President Roosevelt uttalte i sin tale den 12. februar at man ikke hadde til hensikt å føre krigen mot Japan "fra øy til øy", men direkte mot selve Japan. Det er innlysende at et slikt angrep ikke kan være umiddelbart forestående, og på australisk hold har man fryktet at de langvarige forberedelsene til et slikt storangrep kan gå ut over Australias forsvar. General MacArthur har i de siste månedene stadig krevd flere menn og våpen og fram for alt en økning av flystyrkene, da han mener at han ikke rår over tilstrekkelige resurser til å kunne holde japanerne tilbake.

* Den australske regjering og krigsledelse understreker at japane i farvannene omkring New Guinea har koncentrert 250.000 mann og 1.000 fly. På New Guinea skal de ha anlagt 60 nye flyplasser. En stor japansk slagflåte skal ligge ferdig i Truk-området, heter det, tre dagers sjøreise fra New Guinea, og handelsskip på ialt 300.000 tonn skal være trukket sammen på Rabouls havn, samtidig som stadig nye transporter av artilleri strømmer til de japanske støttepunktene nord for Australia.

Sjefen for detallerte flyet i disse områder, general Kennedy, har nylig uttalt at japanerne har en tallmessig overlegenhet i luften. Den japanske krigsflåten skal videre befinne seg i høyeste krigsberedskap og kan på få timer koncentreres til angrep. Det første varslet om japanske storanfall, sier man videre, har man fått gjennom de siste månedenes voldsomme luftoffensiv mot Port Moresby og andre allierte støttepunkter, som gang på gang er blitt angrepet av japanske flystyrker på opp til 100 fly - en usedvanlig stor flystyrke i disse områder.

Det amerikanske marindepartementet har imidlertid stort sett vært av den oppfatning at denne økete japanske aktiviteten må oppfattes som bluff, og har ikke funnet noen grunn til å foreta noen forandring i den fordelingen av resursene som tidligere har vært besluttet. General MacArthurs gjentatte advarsler har imidlertid ikke unnlatt å gjøre et visst inntrykk på en amerikansk opinionen, og det er tydelig at det amerikanske folket betrakter den japanske faren med større alvor enn tidligere. En Gallupundersøkelse har for en tid tilbake konstateret at en større procent av befolkningen nå betrakter Japan som Amerikas hovedfiende enn tidligere var tilfelle. Det er imidlertid på det rene at dette ikke vil ha noen innflytelse på de felles allierte angrepssplanene som nå får sin siste finpussing.

Henrettelsen av de amerikanske flyverne som ble tatt til fange etter flyangrepet mot Tókio ifjor, har naturligvis i høy grad skjippet amerikanernes ønske om en snarlig storoffensiv mot Japan. Forbitrelsene i Amerika er i øyeblikket rødglødende. Meget tyder på at bakgrunnen for disse henrettelsene er det forholdet at mange japanere slett ikke nærer så dypt hat mot amerikanerne som den japanske regjeringen ønsker. Det kan derfor tenkes at den japanske krigsdomstolen dømte flyverne til døden for derved å få den amerikanske regjeringen til å true med repressalier, noe som dels skulle øke japanernes hat til Amerika, dels få de japanske soldatene til å søke å unngå å bli

tatt til fange. Den ordren som de japanske soldatene på Attu-øya fikk om å begå harakiri har sannsynligvis hatt samme årsak.

Om de alliertes krigsledelser ikke har funnet noen grunn til å endre de store strategiske planene, har de ganske sikkert på den andre siden funnet det nødvendig å få brakt en mere planmessig sammenheng i Stillehavskrigen. Under konferansen i Washington deltok både Churchill og Roosevelt i Stillehavsrådets møte hvor hele situasjonen i De fjerne Østen ble rullet opp. Hittil har nemlig ingen felles britisk-amerikansk stabskonferanse behandlet den felles strategien mot Japan. I Stillehavet har Amerika handlet mere eller mindre på egen hånd, mens britene har ført sin isolerte krig i Burma. Nå er det imidlertid utsikt til at de britiske og amerikanske stabene søker å planlegge en mere samordnet aksjon. Under Wavells ledelse er det nå utdannet betydelige stridskrefter i India, som er ferdige til å kastes inn i offensiveh. En slik offensiv bør man ikke se som en isolert operasjon for å fjerne truslen mot India, men som et ledd av selve storoffensiven mot Japan.

Det er uvisst om japanernes aktivitet i det sørvestlige Stillehavet virkelig tar sikte på et angrep på Australia eller om den mest må oppfattes som et skremmeskudd, men i alle fall er det klart at det betyr en svær risiko for de allierte om de lar Japan i ro og fred få utnytte sine råstofftilganger og befeste sine strategiske posisjoner mens krigen pågår i Europa. Seiren i Nord-Afrika vil utvilsomt på flere måter påvirke stillingen i Det fjerne Østen. Dels er veien til India og dermed til Burmafronten forkortet. Dels er tonnasje frigjort for transporter. Dels har de allierte fått så mange baser for jagerfly langs Middelhavet at behovet for hangarskip i disse farvann er betydelig redusert.

Et direkte angrep på Japan er imidlertid ingen enkel sak. Det karakteristiske for Japans stilling er at det ligger forskjuset bak langt framskutte posisjoner og bak enorme avstander. Fra Salomonøyene til Tokio er det like langt som fra Færøyene til Kanariøyene. Fra Attu til Tokio er avstanden to og en halv gang så lang som bombeavstanden England-Skodaverkene. Et angrep mot Japan kan best utføres fra kinesisk eller russisk territorium. I dag er China det eneste fiendtlige område hvorfra Japan kan bombarderes, som imidlertid praktisk talt er isolert. De allierte har ingen annen adgang til China enn gjennom Sovjet-Samveldets centralasiatiske områder - en lang og tungt framkommelig vei. Mere enn noensinne har derfor de nye strategiske planene for Stillehavskrigen rykket forholdet mellom Japan og Russland i forgrunnen. Vladivostok utgjør en ypperlig basis for anfall mot japanske storbyer og industricenter.

Det er på det rene at det har pågått forhandlinger mellom Sovjet-Samveldet og vestmaktene om avståelse av baser for amerikanske angrep på Japan, men så vidt man kan se er man blitt enige om at russerne ikke bør ta et slikt skritt før betydelige tyske styrker er bundet av en virkelig annen front i Europa. Man kan imidlertid merke en tydelig japansk uro, og i Tokio-radioen er det erklært at i tilfelle russerne gjør en slik innrømmelse, kommer den japanske armeen til å rette et slag mot Russland "som dette land sent vil glemme". Det er til og med blitt antydet at Japan overveier å ta det første skritt. Men samtidig understrekkes også på japansk hold at forholdet mellom de to makter er uforandret, og russiske skip får fremdeles passere japansk territorialfarvann med krigsmateriell fra Amerika.

Fra Japan kommer stadig flere antydninger om en forestående japansk storoffensiv, samtidig som man bebuder en mera uttalt koordineringsstrategi overfor Tyskland. Han understrekker at de allierte gjør seg skyldig i en alvorlig feiltagelse om de tror at Japan vil vente inntil de allierte har avsluttet sine operasjoner i Europa. Hittil har det ganske visst ikke forekommert noe storstrategisk samvirke mellon de europeiske aksemaktene og Japan. Det har sett ut som den japanske krigs- og statsledelsen bare har tenkt på sin egen

krigføring, og dette synes også ha vært det eneste rasjonelle. Det er ingen grunn til å tvile på at Tyskland har ønsket et intimere samarbeid framfor alt når det gjelder Russland - og tidligere også India, men japanerne har ikke villet engasjere seg. Istedent har den japanske statskunsten tydeligvis gått inn for å formidle en separatfred på den europeiske østfronten, og det er ingen tvil om at det bak kulissene har pågått en japansk kurtise av Russland.

Når det nå plutselig tales om at Japan finner tiden moden til å innlede omfattende operasjoner for å avlaste trykket på forbundsfellene, så ligger det nær å tro at dette fra japansk side er ment som nervekrig. Man har vanskelig for å forestille seg hvilke frontavsnitt en slik japansk offensiv skulle rettes mot for å få virkning på europeiske fronter. Et vellykket japansk framstøt mot det australske fastlandet ville naturligvis bli et hårdt slag for de allierte, men tross all australsk uro er farens sikkert minimal. En japansk avlastningsoffensiv mot Australia ville bli et alt for risikabelt eventyr på grunn av de fantastisk lange forbindelses- og operasjonslinjene. Den nye japanske utenriksministeren har også nylig uttalt i radio at "situasjonen i Stillehavet er ytterst alvorlig".

Et angrep på China kan ikke tenkes å hjelpe Tyskland. Ikke desto mindre har japanerne nettopp i Midt-China innledet en veldig offensiv i provinsen Hupeh av noenlunde samme omfang som junioffensiven ifjor. Seks japanske divisjoner rykker fram langs Jangtsekiang i retning av Tsjungking, og den 24. mai ble den viktige byen Itsjang inntatt 500 km. fra hovedstaden. I motsetning til ifjor da det het seg at nå skulle "den kinesiske episoden" bringes ut av verden, erklærer man nå på japansk hold at det ikke fins noen utsikt til at denne offensiven skal kunne tvinge China i kne.

En offensiv via Aleutene mot U.S.A. ligger utenfor mulighetenes grenser. Den 11. mai gikk dessuten amerikanske styrker til angrep på en av de japanske hovedbasene på øy-gruppene, Attu, og de japanske styrkene som sannsynligvis har utgjort 4-5.000 mann ble meget hurtig beseiret. Nå står åpenbart den andre hovedbasen Kiska for tur. Aleutene har en viss betydning som brohode for et angrep mot Japan. Attu befinner seg 950 km. fra den japanske orlogshavnen Paramushiro på Kurillerne, mens derimot avstanden til Tokio er hele 3.200 km.

Et japansk angrep på India fra Burma ville derimot uten tvil innebære at Stor-Britannia måtte sette inn størstedelen av sine disponibele reserver og resurser til forsvar av denne asiatiske nøkkelstillingen, og det er mulig at den andre fronten i Europa måtte oppskytes. Men først er det nå monsun-tid i Burma hvilket betyr at større krigsoperasjoner er umulige, og denne perioden varer i hvert fall over sommeren. For det andre er de vånskeligheter som er forbundet med en operasjon mot India over grensefjellene så store at de må betraktes som uoverstigelige. For det tredje fins det ingen ting som tyder på en større japansk aktivitet i Indias grensetrakter. I desember ifjor satte general Wavell i gang en Burmaoffensiv langs kysten i retning av Akyab, men i de etterfølgende månedene måtte britene litt etter litt trekke seg tilbake igjen. Den vesentligste årsaken til at denne første Burmaoffensiven mislyktes, later til å være at britene ikke helt har lært seg jungelkrigens taktikk enda. Derimot tyder meget på at en ny og kraftigere offensiv nå er under forberedelse.

Det siste alternativ er Russland. En japansk offensiv mot den russiske armen i Det fjerne Østen ville uten tvil bety en direkte avlastning for Tyskland. Fra japansk side kunne en slik offensiv (bortsett fra å komme et russisk initiativ i forkjøpet) tenklig ha den hensikt å framvinge en tysk-russisk separatfred. Det påstas (ganske visst ikke fra påliteligste kilde) at japanerne skal ha omrent en million mann samlet i de områder som kan tjene som utgangspunkt for et slikt foretakende. Det er sannsynlig, men ikke sikkert at russerne har sveket seg noe i øst gjennom å flytte enkelte divisjoner vestover, men man har intet sikkert begrep om hvor sterke de russiske styrkene i øst

kan være. Utnevnelsen av den nye utenriksministeren Shigemitsu tyder ikke på at Japan tenker på å skjerpe sin holdning til Russland, noe som i alle tilfelle ville være et desperat skritt.

Man skal imidlertid være klar over at den japanske krigsmakten er intakt, at bare begrenseide styrker har vært satt inn i krigen hit-til, og at langt den største styrken enda holdes i reserve. Man anslår de japanske markstridskreftene til 98-100 divisjoner, hvorav 22 er plasert i det sørvestlige Stillehavet, derav 6 i Burma og 5 i Siam, Malaya og Indo-China. Derimot er det stadig flere ting som tyder på at den materielle krisen for Japans krigføring stadig vokser, slik at en vellykket storoffensiv vil være et farlig eventyr som kan true Japans nye posisjoner. Det rasjonelle vil være om japanerne helt begrenser seg til å befeste hva de hittil har erobret, men den japanske krigføringen kan imidlertid ikke være rasjonell, og en desperat japansk aksjon er derfor ikke utelukket. Den offisielle og absurde japanske beskyldningen om at amerikanerne har anvendt giftgass på Attu kan tyde på at noe desperat er under forberedelse.

At japanerne selv har en følelse av at krigen går mot en katastrofe kan avleses av det voldsomme kursfallet på børsen i Japan - 35% på halvannen måned. Først og fremst er det de amerikanske ubåtenes senkninger som vekker uro. Nylig ble det fra Japan meddelt at den japanske flåtesjefen Yamamoto har falt i et nærmere angitt sjøslag. Noe slikt sjøslag har imidlertid ikke funnet sted, og på amerikansk hold opplyses at han har begått harakiri.

Japans handelsflåte omfattet ved krigsutbruddet 442 skip på over 5.000 tonn. Etter offisielle allierte oppgaver er 243 japanske skip senket, vel å merke under japanske offensive operasjoner og på de japanske sjøveier, slik at det har dreidd seg om oceangående skip på 6.000 tonn og dero'er. De sikre japanske skipstapene utgjør således over 50% av alle skip på over 5.000 tonn. En av Japans ledende skipsekspert har uttalt at landet trenger minst en handelsflåte på 20 millioner tonn for å kunne holde sammen det nyerobrete Stor-japanske riket "om krigen skal kunne føres til et tilfredsstillende resultat". Japan gikk inn i krigen med en handelstonnasje på 7 millioner tonn, altså en tredjedel av hva som nå trenges. I bytte er det hittil blitt tatt 475.000 tonn, mens nybygningene anslås til maksimum 450.000 tonn.

Også de japanske flytapene har vært store, minst 3.600 fly i første linje. På fire måneder mistet japanerne 1.500 fly i området ved Salomon-øyene. Japans flyproduksjon vurderes til ca. 800 fly i måneden hvilket med slike tap er helt utilstrekkelig til å holde flyvåpnets 1. linje og reservene ved like. Fram for alt har imidlertid japanerne vært ute av stand til å følge med i den raske utviklingen av krigsflytapene. De arbeider fremdeles med de samme gamle typene som de begynte krigen med, bl.a. fordi de ikke har kunnet skaffe verktøymaskiner til omlegning av produksjonen.

General Stilwell, øverstbefalende for de amerikanske styrker i China, uttalte etter Washingtonkonferansen om den kommende offensiv: "Dere kan være sikre på at de planer som ble utarbeidet i Washington er helt avpasset etter den foreliggende situasjon, og jeg tror at planenes omfang vil tilfredsstille alle dem som krever umiddelbar handling. M.h.t. kampvirksomheten på min egen krigsskueplass er jeg meget optimistisk. En ting er jeg sikker på; jo lengre vi kommer, desto større grunn skal vi få til å være stolte over vår store allierte China".

Rundskriv fra Kirke- og Undervisningsdepartementet.
Jnr. 1778 A. 1943.

Oslo, 12. juni 1943.

Til presteskap og menighetsråd.

Kirkedepartementet har i de siste par år gang etter gang vært nødt til å påtale og gripe inn overfor misbruk av kirker og gudstjenester til politisk propaganda og statsfientlig oppførsel. De stadige opplesninger av kommunikeer og religiøs-politiske aktstykker har brakt megen uhygge inn i gudstjenestene og har allerede jaget atskillige kirkegjengere bort fra statskirken til dissentermenighetene eller til en skuffet avstandtagen fra alt som har med kirkær å gjøre. En fortsettelse av dette uverdige forhold vil uvegerlig føre til å undergrave og ødelegge den norske kirke som stats- og folkekirke.

Det er innberettet til departementet at det er enkelte av de prester som står tilsluttet Nasjonal Samling eller står lojalt innstilt til partiet og den nasjonale regjering, som rimeligvis av nidskjærhet for den politiske nyordning behandler det politiske skille i vårt folk i dag i sine prekener og at dette vekker misnøye også blant partiets folk. Det meddeles også at det er prester som deltar aktivt i parti-arbeidet med politiske foredrag m.v.

Etter samråd med Oslo biskop skal Kirkedepartementet i den anledning få uttalt:

Prester i aktiv tjeneste i den norske kirke tjener i denne tid folk og parti og stat på den mest effektive måte ved å vise all sin tid og sin kraft i det kirkelige arbeid. Alle partier er best tjent med at kirkens menn i denne politisk opprevne tid ikke opptrer som politiske talere eller på annen måte deltar aktivt i det direkte politiske partiarbeid.

Kirkens forkynnelse skal riktignok foruten å være evangelisk-luthersk også være aktuell. Men denne forkynnelsens frihet og oppgave nødvendiggjør ikke at dagens politiske strid stadig drøftes og henspilles på i prekenen.

Det er sikkert et almindelig ønske blant kirkegjengere i denne tid at kirkens gudstjenester må være et fredet sted hvor de politiske bølger ikke når inn. Folk går ikke i kirken for å høre politikk, men for å høre Guds ord.

Det har i den siste tid vakt atskillig oppsikt og fremkalt en rekke protester at det i en utkommet brosjyre og i et månedsskrift forekom direkte angrep på den kristne tro.

Selv om Nasjonal Samling ikke står direkte ansvarlig for disse utgivelser, har partiets ledelse grepet inn overfor den uønskelige "luftning" av antikristelige ideer.

I sin kunngjørelse i pressen til det norske folk om "Nasjonal Samling og kirken" den 6. april 1942 uttalte NS fører bl.a.: "Nasjonal Samlings hele ferd og virke har alltid vært preget av respekt for religionen og av religiøs toleranse. . . .

Nasjonal Samling kan ikke overføres noe som helst overgrep mot kristendommen eller mot Kirken og dens tjenere som sådanne. Vi har aldri tenkt på noe slikt. Og tenker heller ikke på det. Vi har tvert imot til ytterste grensen av det forsvarlige vist langmodighet og overbærenhet mot de geistlige embetsmenn som på det groveste har misbrukt sin stilling til politiske og statsfientlige aksjoner og alvorlig skadet Norges nasjonale sak."

Men på den annen side må det ikke stilles krav til partiet som om det var en religiøs bevegelse. Om dette uttaler Føreren i samme kunngjørelse:

"Nasjonal Samlings formål er utelukkende å løse visse politiske oppgaver som er av helt avgjørende betydning for det norske folks fortsette eksistens. Det er det mål Nasjonal Samling har satt seg, og vi har nok med det. Nasjonal Samling er en politisk og

ingen religiøs bevegelse. ---- Den nye stat vi bygger ønsker ikke å gjøre seg til kirke eller å gå kirkens livsinteresser nær. Den ønsker tvert imot å la kirken ha full frihet til å forkynne Guds ord for vårt folk og utføre sitt sosiale arbeid. ---- Vår bevegelse vil som statsbærende parti og utøver av den norske statsmakt, opprettholde og hevde det tradisjonelle og lovfestede innbyrdes forhold mellom kirke og stat, som i Norge for lengst er fullstendig klarlagt."

Dermed skulle partiets forhold til kirke og kristendom være klarlagt.

Parti, stat og kirke har hver sine oppgaver. Men de trenger hverandre og de forenes i ønsker om å tjene det norske folk.

R. SKANCKE.

Sigmund Feyling.

Skulle noen ønske kommentarer, vil vi be våre lesere ta for seg dette dokument en gang til, les det langsomt igjennom og merk hva en NS "kirkeminister" kan prestere av uetterrettigheter og fordreininger av sannheten. Det er i sannhet et verdig NS dokument. Til nærmere belysning av NS og Quislings forhold til kirken, gjengir vi en politrapport fra Brevik:

Angår møte i Brevik bedehus 16/6-43 hvor legionær Knutsen trakk revolver.

Avhørt idag på Brevik politivakt: Paulus Holm, 37 år, pastor, bor Torget, Brevik, kjenner vitneansvaret, forklarer:

I kveld kl. 20 hadde Indremisjonens ungdomsforening møte for menn på Brevik bedehus. Møtet ble ledet av foreningens formann, Jens Tobiassen, Brevik, og pastor Kaare Time talte. Like etter at møtet var begynt kom 3 legionærer, tok plass i salen, og de overvar møtet, som var slutt som åpent møte omtrent kl. 21,30, men var tilsyns fortsett som ettermøte med sjølesorg, samtale og bønn. Ikke desto mindre gikk den eldste av legionærene uten forhåndsvarsel fram og stilte seg ved talerstolen, idet han på en brysk måte påla samtlige tilstede værende å bli sittende og høre. Møtets leder forlangte å få vite hvem han var, og legionæren fortalte at han var medlem av Den norske Legion og av ministerpresident Quisling og Justisdepartementet var utsendt for å orientere om forholdene i Russland. Jens Tobiassen hevdet at han måtte ha andre kvalifikasjoner for å gripe ordet på bedehuset. Da puffet legionæren - Einar Oliver Knutsen - Tobiassen tilbake for å få ham til å sitte ned, idet han uttalte at hvis han forsøkte på ytterligere forstyrrelser, så ville han bli arrestert. Da Tobiassen fremdeles protesterte mot denne krenkelse av bedehusfreden, ropte legionæren: "Hirdmann, kom fram", men ingen hirdmann kom. En av de andre legionærene kom da fram og grep Tobiassen i skuldrer og førte ham ned mot døren, idet legionær Knutsen hadde gitt beskjed om at Tobiassen skulle arresteres.

Da dette skjedde, reiste største delen av forsamlingen seg og ville forlate lokalet, men da løp Knutsen ned til utgangsdøren og trakk opp sin revolver. Han rettet den mot dyrlæge Mørch og puffet ham tilbake. Sterkt opphisset ropte han at hvis ikke de tilstede værende forholdt seg rolig og igjen inntok sine plasser, så ville samtlige bli arrestert av tyskerne som har villé tilkalle, og bedehuset, Indremisjonen og kirken ville bli stengt for alle tider.

De tilstede værende forholdt seg da rolig og påhørte legionær Knutsens foredrag uten avbrytelse. Da møtet var slutt, tok legionærene Jens Tobiassen med til byingeniørens kontor, og ikke til politistasjonen, som Knutsen hadde sagt.

Det gjorde sterkt inntrykk på samtlige tilstede værende å se en revolver bli trukket på bedehuset mot fredelige mennesker som bare ønsket å gå til sine hjem, da møtets leder ble behandlet på en slik

brutal måte, og de ikke stilltiende ville samtykke i at bedehusfreden fortsatt ble krenket.

Opplest og vedtatt.

vVv

Hemmelig møte protesterer mot Nazismen.

Den 30. april hadde de tyske fagforeninger anordnet et møte i Berlin. Forsamlingen godkjente et opprop til alle tyske arbeidere som skulle spres ad illegal vei. I oppropet heter det:

For 10 år siden lot Hitler opplese fagforeningene og arrestere, mishandle eller myrde de fleste av lederne. Alle fordeler som de tyske arbeidere hadde tilkjempet seg ble tatt fra dem med en gang, og det ble mulig å slå ned på det tyske folk. Den 2. mai ble utgangspunktet for den største nasjonale ulykke.

Videre heter det i oppropet: Sorg, nød, fattigdom, ødeleggelse, sult og kaos, det er de velsignalser som Hitler har bragt det tyske folk. Idag vet hver og en hvorfor Hitler lot fagforeningene ødelegges. Hver tysk arbeider føler bare hat og forakt for den tyske arbeidsfronten. Fellesskap er nødvendig, sammen er et skapende folk sterkt. Derfor: Menn og kvinner, vi må forene oss hvis vi ikke skal forsumpes i nød og elendighet. Krigen må ta en slutt. Der finnes bare en eneste vei: Samhold for å tilintetgjøre Hitler.

vVv

Der Herr Reichskommissar.

For noen år siden fikk arveprinsen i gave fra Norges Reder forbund en prektig liten modell av kronprins Olavs "Norna 6". Denne som er forsynt med en sølvplate med inskripsjon fra Reder forbundet har Ter boyen nå sendt til venner i Tyskland.

vVv

Den sum den norske statskasse har måttet utrede til de tyske "okkupasjonsutgifter" i Norge er pr. 26. juni steget til 2250 millioner kr., derav 200 mill. på Sonderkonto. Dertil kommer naturligvis Norges Banks forskudtering, beslagleggelser, tyverier etc.

vVv

Det er fra tyske myndigheter tatt skritt til å sende ytterligere 50.000 civile tyskere til Norge og norske rederier er blitt spurta hvor lang tid de trenger for å frakte den nye kontingent snyltene hitopp. Husrekvisisjonene som hittil vesentlig har koncentert seg om de største byene griper nå også om seg i andre byer, deriblant Drammen, som også i det siste har fått en meget stor kontingent militære, ialt 4000.

vVv

Fra Televåg ble det som kjent sendt 74 uskyldige menn til tyske kon sentrasjonsleirer til straff for de to i kamp drepte SS-offiserer på Sotra. Av disse er det nå død 25 i Tyskland. Det meldes også om andre dødsfall, deriblant et par hedemarkinger som ble sendt til Tyskland som beskyldt for å ha hjulpet russiske krigsfanger.

vVv

Gestapo foretok midt i juni regulær klappjakt på en ung nordmann, hjelpepolitibetjent Refstad som ble jaget på Risløkken av 150 mann med maskin geværer og motorsykler. Etter lengre tids jakt lyktes det verdens tapreste krigervefolk å få drept sitt offer.

vVv

Monte Rosa avgikk en av de siste dager i juni med en større fange-transport. Blant de deporterte var et stort antall Grinifanger, deriblant igjen flere kvinner. Dessuten ble det søndag 27. juni i all hemmelighet brakt ombord i Monte Rosa et meget stort tall tyske soldater og offiserer, som i lukkede jernbanevogner ble brakt til havnen på et av havnesporene. Tyske gestapobetjenter holdt alle nyssgjerrige på avstand.

vVv

Den tyske invasionsfrykt blir mer og mer latterlig. Denne liten båt "Vigra" ville beskutt ute ved Slemmestad. Fått i sitt hode at det var fem engelskmenn ombord. Det var tilkalt 30 mann fra Oscarsborg.

Forleden ble en
Tyskerne hadde
Det ble endog

vVv

Affären fra Raufoss er nå oppklart. Det viste seg å være en østerriker som hadde begått drapet på den tyske løytnant og de to gisler er dermed satt på fri fot.

vVv

USA's krigsinformasjonskontor meddeler at det nye kjempetransport-hydroplan har 8 motorer, veier 200 tonn og kan føre en last på 60 tonn.

vVv

Major George Fielding Elliot, en av Amerikas dyktigste militärkorrespondenter uttalte nylig: RAF og de amerikanske flystyrker holder på å gjennomføre en felles utarbeidet plan for "døgnet-rundt-bombing" som tiltar uke for uke i omfang og styrke. Å være bosatt i Tyskland i sommer, kommer til å bli det rene inferno.

vVv

D/S "Birka" ble for en tid siden senket utenfor Trøndelagskysten. Av de ombordværende 800 tyskere ble 400 reddet.

vVv

Torturen på Grini har krevd et nytt offer, den unge Oslomann

H E T T Y S A U E R

som tross alle grader av fysisk og psykisk mishandling, foretrak døden fremfor å røbe andre patrioter.

"KJEMP FOR ALT HVAD DU HAR KJÄRT, DØ OM SÅ DET GJELLER ---"